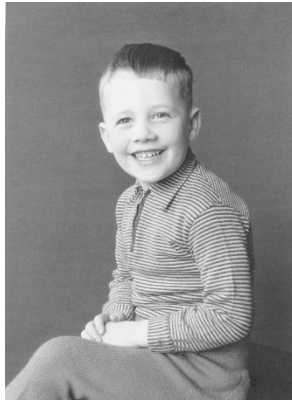


HET VOLMAAKTE
GELUK BESTOND

JOS ESSERS



ISBN: 978 90 8666 480 1

NUR: 400; 402

© 2019, Jos Essers

© 2019, Mosae Libro, Maastricht

© 2019, Simone Golob www.sgiv.nl – Illustratieve vormgeving

© 2019, Debby Blocken Diepenbeek (B) tekening pagina 19

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (Artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

De meeste belevenissen, verhalen en anekdotes in dit boek zijn authentiek en waargebeurd. Sommige verhalen bevatten naast waargebeurde feiten ook een dosis fictie. In sommige gevallen is de fictie nog gestoeld op een basis van waarheid.

PRIVACY

Ik benadruk dat de PRIVACY van de huidige eigenaars ABSOLUUT gerespecteerd dient te worden en dat het domein Terdeck en zijn kasteel STRIKT PRIVÉ zijn en NIET toegankelijk. Het is niét te bezoeken.

INHOUD

1. IK WIL NIET!	7
2. ZAND EN RIDDERS	8
3. DE VREEMDE WAGEN	11
4. NICOLAS	13
5. LEKKER ETEN	17
6. HET VOLMAAKTE GELUK BESTOND	19
7. HET BUREAU EN DE PIANO	22
8. GEESTEN OF PLAAGGEEST	24
9. EEN AVONTUURLIJK RITJE	26
10. VRIJDAGAVOND EN KANONNEN	28
11. DE LOGEERKAMER EN DE SCHIM	32
12. ONWEER EN TANTE MARIE	39
13. KNUSSE AVONDEN EN MUZIEK	42
14. HET BAKELIETEN KASTJE	44
15. DE EETKAMER	47
16. DE NACHTEGAAL	51
17. COCA-COLA	57
18. EEN NACHTELIJKE ONTSNAPPING	58
19. DE OPDRACHT	63
20. DE KAPEL	68
21. EEN MISLUKTE START	70
22. "OP" VAKANTIE	73
23. PETITFOURS	96
24. EEN TWEEDE POGING	101
25. DE RAKET EN DOUTSI	104
26. HET HEERLIJK AVONDJE	110
27. EEN BEZORGDE SINT	112
28. PASEN	114
29. DE HELIKOPTER	117
30. HET GANZENHOK	121

31. HET LUIK	127
32. DE ZAKLAMP	138
33. HET HARNAS	141
34. DE APPELZOLDER EN DE SCOUTS	146
35. DE VREDESPIJP	148
36. REKENEN EN OPSTEL	153
37. DE HOLLE BOOM EN CHOCOLADE	156
38. OPSTEL (vervolg)	159
39. IJVERIGE JONGENS	163
40. EEN TOEVALLIGE SPANNENDE ONTDEKKING	168
41. HET BEGIN VAN ZAKENDOEN	182
42. DE "LIEVE" ZUSTERS VAN ONS SCHOOLTJE	185
43. DE AANHOUDER WINT?	190
44. DE NICHTJES	196
45. ZONDAGOCHTEND	202
46. STRAF	209
47. DE VERDWENEN BOODSCHAP	213
48. DE BIECHT	217
49. HET EERSTE AFSCHIED	220
50. SAMEN OP ONTDEKKING	225
51. VERANDERING	237
52. DECEMBER 1962	239
53. TIJDLIJN	244
54. ACHTENDERTIG JAAR LATER	246
55. 2002	248
56. EEN ONVERWACHTE VONDST	255
57. VOOR 2,7 MILJOEN BENT U KASTEELHEER	257
58. EEN ONUITWISBARE INDRUK	261
59. DANKWOORD	263

1. IK WIL NIET!

Er heerste een beklemmende sfeer. Niemand was echt vrolijk en ik zat gehurkt te mokken in een hoekje. Ik haatte de groene vrachtwagen en de twee mannen die af en aan liepen.

‘Nee, ik wil niet! Ik wil niet!’ schreeuwde ik wanhopig.

Mijn koppigheid maakte het alleen maar erger. Ja, *ze* had het inderdaad voorspeld maar het leek toen nog zo ver weg. Ik kon gewoon niet geloven dat het nu gebeurde. We moesten instappen. Papa was druk met een van de norse mannen. Mama, die al ingestapt was, forceerde een vrolijke blik en strekte haar armen naar mij uit om mij over te halen. Ik werd misselijk van angst en woede en de walm die het onvriendelijk grommende monster uitstootte maakte het nog erger. Ik had geen keuze. Het moest. Een verlamdend gevoel kronkelde vraatzuchtig door mijn lijf. Ik liep schoorvoetend naar de openstaande deur, enerzijds verlangend naar de warme, veilige, liefdevolle geborgenheid van mama’s reikende armen, maar anderzijds voelde ik voor het eerst in mijn leven écht iets beangstigends; wanneer ik zou instappen gebeurde er iets definitiefs, iets onherroepelijks. Dat gevoel maakte mij volledig van streek. Mijn ogen schoten ondertussen alle kanten op, op zoek naar een uitweg. Op het allerlaatste nippertje, vlak bij de deur maakte ik plots een schijnbeweging en rende weg zo hard ik kon, het bos in. Eerst passeerde ik het ganzenhok en zag in een ooghoek tegen de muur de ingezakte zandberg waar ik vroeger gelukkig en onbezorgd in gespeeld had. Hijgend rende ik verder en verder, nergens naartoe. Alles was beter dan in de vrachtwagen te stappen. Alles zou anders worden. Niets zou meer zijn zoals het was. Ik was verdrietig, kwaad en bang. Later besepte ik dat waar iets eindigt, iets nieuws begint.

2. ZAND EN RIDDERS

Mijn roepnaam was Joske. Met mijn mollige beentjes in mijn korte broekje, een gestreept truitje met korte mouwtjes en een kapsel met een scheef geknipte pony leek ik zo weggelopen te zijn uit een of ander stripverhaal. Ik bouwde met veel ijver in een berg geel zand aan een fort met onderaardse gangen en diverse uitkijktorens. Ik plaatste mijn leger plastic ridders op strategische plaatsen om de denkbeeldige vijand te slim af te zijn. Elke keer als mijn vader met zijn wagen ging tanken bij het kleine benzine-station, een dorpje verder, kwamen er ridders bij. Door de reclameactie van het benzinemerik spoorden de kinderen uit de buurt hun tankende vaders aan om bij *meneer Valère* hun tank vol te laten gooien. Zo verzamelden ze allerlei prullaria: plastic verkeersbordjes, kleine poppetjes, spelletjes of – in mijn geval – plastic ridders! Ridders met een rood kruis op hun harnas en schild gezeten op hun paard of zwaaiend met een grote sabel. ‘*Cent francs*’, hoorde ik papa dan zeggen. Even later kon er geen druppel meer bij. De dorst van zijn Rode Renault Dauphine Gordini was voor een tijdje gestild en mijn leger ridders werd weer versterkt met één exemplaar.

In 1950 was er in Nederland moeilijk werk te vinden. Gefortu-neerde families, vooral in België, waren destijds op zoek naar huispersoneel. Mijn ouders trokken vanuit Kerkrade (in Nederland) naar Sint-Pieters-Woluwe, een deelgemeente van Brussel, waar ze als inwonend huispersoneel bij een rijke weduwe in een prachtige villa gingen werken. Twee jaar later werd ik daar geboren.

Toen later de zoon van de eigenaresse, die militair piloot was, met zijn straaljager verongelukte, werd de weduwe zwaar depressief. Kort daarna werd de villa door haar verlaten. Het prachtige gebouw raakte in verval en werd vele jaren later afgebroken. Mijn ouders hadden onmiddellijk opnieuw werk gevonden als inwonend huispersoneel bij een sympathieke Franssprekende adellijke familie die op een prachtig eeuwenoud kasteel woonden. Het was december 1956. Papa werd er aangenomen als “de domestiek”.

Op een dag had hij een flinke kar zand naar het kasteeldomein laten brengen, zodat ik daarin naar hartenlust kon spelen en mijn fantasieën de vrije loop kon laten. Het gele zand, afkomstig uit de enige zandgroeve van het heuvelachtige Vlaamse dorp, werd vlak bij het voormalige ganzenhok gekiept; een mooi oud schuurtje, gebouwd in dezelfde stijl als het kasteel. Typerend waren de rode, Spaanse bakstenen, een dak van terracotta pannen en een rood-wit geschilderde houten deur. Het was een prachtige zomerdag. De tijd vloog om. Mama, de kokkin van het kasteel, stond met haar witte schort in de deuropening van de kasteelkeuken en tuurde in het rond om te zien waar ik was. Zij was een mooie, slanke vrouw van 32, die de heerlijkste gerechten klaarmaakte voor de kasteelfamilie. Mama, papa, oma en opa waren het enige personeel op het kasteel.

Ze riep: 'Josje het eten is klaar!' De roep van mama drong nauwelijks tot mij door. Ik had mij helemaal ingeleefd in de middeleeuwen met de stoere ridders in zware harnassen die door de gangen renden die ik even van tevoren in de berg vochtig, koel zand met mijn blote handen zo diep had uitgegraven als mijn armen lang waren. Plots werd mijn aandacht afgeleid door het geluid van knerpende autobanden in het grind van de oprijlaan

van het kasteel. Een voor mij onbekende wagen die te snel de laan was komen oprijden veroorzaakte een stofwolk die de wagen achtervolgde tot op het plein.

‘Josje! Het eten is klaar! Waar blijven oma en opa? Ga ze vlug halen’, klonk het. ‘Ze hadden er al moeten zijn; het is al zes uur.’ Normaal hoefde ze nooit twee keer te roepen. Ik had altijd een bijzonder goede eetlust en vaak duurde het mij te lang eer we gingen eten, maar vandaag had mijn zandkasteel me helemaal ingepalmd. Opa was de tuinman en klusjesman van het domein en woonde met oma in een eenvoudig huisje vlak naast het kasteel dat in dezelfde steen en stijl was opgetrokken als het kasteel. Zij hadden voor hun huisje een lieflijk ingesloten tuintje met – zoals wij dat nu noemen – ouderwetse bloemen. Wanneer de zomer de dagen had laten zinderen en de avonden een zwoele overgang vormden naar de koele nacht, zaten mijn oma en opa vaak op hun bankje voor het huis. Hij genietend van een sigaartje en oma liet ijverig de lange breinaalden tegen elkaar tikken met in haar schoot een bol wol. Ze breide blindelings in het schaarse schijnsel van het peertje aan de muur boven de voordeur. De krekels zongen ijverig hun lied en tussen de bloemen en planten lokten vrouwelijke vuurvliegjes (ook wel glimwormpjes genoemd) de overvliegende mannetjes met hun lichtgevende achterlijfjes. Ik was altijd enorm gefascineerd door die mysterieuze, groene lichtjes die zich in hun tuintje verstopten. Als ik er een wilde aanraken ging prompt het lichtje uit.

‘Ja mama, ik ga al! Ik ga al!’, riep ik terwijl ik het gele zand van mijn handen en knieën afklopte en de ridders wachtend op de onbestaande vijand achterliet in het gele fort. Al rennend stak ik het kasteelplein over naar oma en opa. Het rode grind knarste ritmisch onder mijn schoentjes.

3. DE VREEMDE WAGEN

Ondertussen zag ik dat deze vreemde wagen meteen parkeerde onder een van de drie bogen van het poortgebouw. Er kwamen zelden vreemde mensen naar het kasteel en als die kwamen parkeerden ze nooit daar, dat was privé. Tot mijn verbazing stapte Nicolas, de oudste zoon van de kasteelfamilie, haastig uit. Hij bleek een nieuwe wagen te hebben.

Het poortgebouw deed dienst als stalling, maar was eeuwen geleden de officiële hoofdingang van het kasteeldomein. Het had ook een vierkante toren en de drie grote arcades steunden op prachtige zandstenen zuilen. Later werd de hoofdingang op het domein meer noordelijk aangelegd in de vorm van een lange, kronkelende oprijlaan die op het kasteelplein begon en aan de drukke steenweg uitmondde. De inrit was niet voorzien van een bord dat de aanwezigheid van een kasteel verraadde om nog te zwijgen van een statige poort. Iedereen kon in principe vanaf de grote hoofdweg zomaar de oprijlaan inrijden tot bij het kasteel, maar de ingang kon je moeilijk zien tussen de vele bomen en de dichte begroeiing langs de drukke steenweg. Je moest het al weten, anders was je er zó langs. De lange laan, omzoomd met dikke, eeuwenoude eiken baande zich slingerend een weg door het bosrijke domein. Pas als je voorbij de bocht was, halverwege de laan, zag je in de verte een eerste glimp van het kasteel. Niet zo groot, maar een lieflijk, eeuwenoud pareltje dat oorspronkelijk uit de dertiende eeuw stamt en in 1905 verbouwd werd in de stijl van de Vlaamse barok met de typische vooruitspringende trapgevel en rood-wit geschilderde luiken. Hoewel het kasteel over een riante toren beschikte, was deze aan de voorkant niet zichtbaar, maar

zorgde aan de achterkant wel voor een imposante blikvanger. Dit wordt een verzonken toren genoemd.

Na een dag tuinonderhoud en klusjes in en om het kasteel had het werk in de buitenlucht zijn impact op opa niet gemist waardoor hij, wachtend tot het etenstijd was, indutte in zijn gemakkelijke zetel die in de kleine keuken naast de kachel stond. Zij kwamen op doordeweekse dagen altijd bij ons in de kasteelkeuken eten. Hij was een slanke, kalende man van bijna zeventig. Hij droeg onder zijn stofjas altijd een gilet. In een van de knoopsgaten was een vergulde ketting bevestigd die vervolgens verdween in een zakje van zijn gilet met een prachtig zakhorloge eraan. Door zijn dutje waren ze iets te laat voor het eten, oma had hem al een paar keer geroepen, maar meer als een slaperig gebrabbel van ‘ja ik kom zo’ had hij niet ten gehore gebracht. Ze kwamen mij al met haastige tred tegemoet in de doorgang van de schuur die hun huisje met het kasteelplein verbond.

‘We komen er al aan!’ riep oma. Ze hinkte een beetje achterop, want zij had last van haar heup. Ze was een voormalig verpleegster en had onder de toen heersende kerkelijke druk maar liefst vijftien kinderen grootgebracht. De kerk had zieltjes nodig. Mijn mama was maar liefst de dertiende in de rij.

4. NICOLAS

Het eten wachtte. Opa had zijn tred aangepast, zodat oma hem kon inhalen. Ik murwde mij tussen hen in en we liepen hand in hand verder richting keuken. Toen we halverwege het plein waren, kwamen plots twee zwaar ronkende motoren de laan opgereden. Op die motoren zaten, voor zover ik kon zien, alleen maar stoere, zwarte pakken met een helm er bovenop. Het zag er voor mij onwezenlijk uit. Ze stopten vlak bij de het overdekte bordes van de kasteeldeur. Nét voordat ze zouden afstappen, gaf het motorgeluid nog even een extra brul en toen werd het stil. Je hoorde enkel nog een paar metalen klikken en het krakende geluid dat de lederen pakken maakten bij het afstappen. Ik had het gebeuren vol ontzag gadeslagen en wilde blijven staan.

‘Kom, loop door. Hier hebben we niets mee te maken’, zei opa.

Gedreven door mijn nieuwsgierige aard stribbelde ik tegen.

‘Wacht even opa’, zei ik terwijl ik mij lostrok om het vervolg vanop veilige afstand te volgen. Oma en opa liepen door en riepen nog terwijl ze omkeken ‘alle eten is op als je niet snel komt’. Ze wisten dat deze handelswijze normaal gezien voldoende was om mij prompt te laten gehoorzamen.

‘Ik kom ... ik kom’, riep ik met een duidelijke aarzeling die mij hopelijk wat extra tijd zou verschaffen om mijn keuze te kunnen maken tussen het dilemma dat zich nu opwierp; óf eten óf blijven toekijken. De mannen klaptten het scherm van hun helm omhoog. Ik zag meteen een gelijkenis met het harnas dat in de hal stond. Dat had ook een scherm voor zijn gezicht dat omhoog kon klappen. Dat had opa al eens gedemonstreerd. Het hoofd van het harnas echter bleef leeg achter het metalen scherm, maar hier zag ik een stukje gezicht verschijnen. Eén van die mannen had zelfs

een zware snor. Hij stapte het bordes op en liep met zijn zware laarzen naar de imposante kasteeldeur die versierd was met ondertussen verweerd houtsnijwerk en ijzeren beslag. Hij klopte aan met de zware ijzeren deurklopper. Het kleine, veel te hoog geplaatste drukknopje van de elektrische bel zagen ze over het hoofd. Ondertussen liep zijn collega naar het poortgebouw, om daar de geparkeerde wagen van Nicolas te inspecteren. Het viel mij op dat hij één handschoen uittrok en vervolgens aan de motorkap voelde. De baron, een kleine, frêle man met dunner wordend achterovergekamd haar, steevast gekleed in een driedelig kostuum met bruine glimmende schoenen, deed even later open.

‘Bonjour messieurs, comment puis-je vous servir?’ Zijn postuur stond in schril contrast met de grote, bombastisch geklede agenten. Het bleek de gemotoriseerde politie te zijn, in de volksmond “de zwaantjes” genoemd. Ze kwamen voor Nicolas.

‘Entrez, messieurs.’ Toen draaide de kasteeldeur weer dicht. De motoren bleven onbemand achter en lieten nog even kleine, tikkende geluidjes horen van de afkoelende onderdelen.

In tegenstelling tot zijn jongere broer Alain was hij de ondeugendste én grappigste plaaggeest, steeds op sensatie belust en met een grote voorliefde voor snelle wagens, vuurwapens en alles wat knalde. Onder deze ruwe bolster zat een goed mens verborgen. In de aderen van Nicolas stroomde onstuimig bloed. Dat had hij wellicht van zijn Russische moeder geërfd. Vermoedelijk verklaart dat zijn ongebreidelde temperament. Eens in het bezit van zijn rijbewijs volgde zijn eerste nieuwe wagen waarmee hij op de openbare weg mocht komen. Het was een goud-metallic kleurige Volkswagen Kever. Niet bepaald zijn droomwagen. Hij probeerde al geruime tijd zijn vader te overtuigen om voor hem een Porsche te kopen. Alhoewel ze zich dat financieel probleemloos konden veroorloven, kreeg hij

steevast als antwoord *'non'*. Toen de gemotoriseerde politie bij het kasteel aanklopte, had hij het wel erg bont gemaakt. Ze hadden hem die dag onderweg aangehouden voor roekeloos rijgedrag. Eens zijn wagen aan de kant stond, draaide hij netjes het raampje naar beneden en zette zijn meest onschuldige gezicht op.

'Vos papiers, s'il vous plait', klonk het nors. Hij gehoorzaamde netjes en overhandigde hun de boorddocumenten. Net op het moment dat de agent met de papieren naar de achterkant van de wagen stapte om de nummerplaat te verifiëren, gaf hij meteen plankgas om met piepende banden zonder papieren weg te scheuren, gewoon terug naar huis. Hij wist uiteraard dat de politie hem daar zou komen opzoeken.

Terwijl de agenten aan zijn vader uitlegden wat zijn zoon had uitgespookt, trok de baron wit weg. Woedend riep hij Nicolas ter verantwoording. Nicolas had het grootste plezier in het door hem opgezette kat en muisspel. Het kon hem niet deren. Hij kostte hem moeite om zijn pret te verbergen. Ondertussen stelden de agenten een proces-verbaal op. Zijn vader, bezorgd om zijn goede reputatie, verontschuldigde zich meermaals voor het gedrag van zijn zoon. Tegenwoordig zou je voor zo'n feit voor de politierechtbank gedaagd worden. Deze handelswijze was zeer typerend voor zijn persoon. Het tegenstrijdige en tegelijk grappige was dat hij later uitgerekend rechten ging studeren aan de universiteit. Het zou voor Nicolas niet bij deze ene kwajongensstreek blijven. Later meer daarover. Alain daarentegen, was het tegenovergestelde van zijn broer. Voorbeeldig, gehoorzaam, en rustig. Hij werd later een gelauwerd journalist en nieuwslezer.

De baron, Etienne de Streef, moest vroeger in zijn politieke carrière als buitenlands gezant regelmatig naar Rusland reizen. Daar leerde hij dan zijn vrouw Marina kennen.

De baron en zijn echtgenote hadden naast Nicolas en Alain ook een dochtertje Gisèle dat helaas op de leeftijd van slechts twee jaar bij een tragisch voorval in huis is omgekomen.

